

Od Save do Bospora.

Potopisni spomini. — Napisal **Ivan Knific.**

I.

Ne vem, kako je prišlo do tega. Vtepel sem si v glavo, da moram potovati v Carigrad, v ono čarobno mesto ob Bosporu, ono krasno turško stolico ob Zlatem rogu, o kateri sem čul in čital že toliko zanimivega. Pravijo, da je Carigrad zaradi svoje divne lege najlepše mesto na svetu. Srce me je sililo, naj grem pogledat, je-li to res

mi je napisalo „potni list za popotnike“, in sicer take, ki potujejo v inozemstvo; napolnil sem si denarnico s pisanim papirjem in bleščečimi kronicami — sodelovali so pri tem najrazličnejši elementi —; poslovil sem se seveda od svojih ljubih in dragih in odšel sem v širni svet sam, čisto sam . . .

Ker me je vlekle srce v daljino, nisem se mogel ustavljati v bližnjih krajih.

Z e m u n.

ali ne. Saj so minuli časi, ko se je mogel še ponašati kot velik potnik oni, ki je videl Carigrad, ki je stal na Akropoli, ki je prehodil bazare damaščanske, ki je z Oljske gore zrl na sveto mesto, ali ki je splezal na Keopsovo piramido. Par in elektrika sta nam odprla pot v kraje, dotodaj skoraj nepoznane.

Kupil sem si torej „Baedekerja“ ali pravzaprav Meyerjevo knjigo: „Türkei, Rumänien, Serbien, Bulgarien.“ C. kr. okrajno glavarstvo

Pozno na večer sem dospel v mesto Zemun, ki leži na skrajnem koncu Slavonije. Sicer bi se bil lahko peljal naravnost v Belgrad; pa bilo je že pozno v. noč, in po noči stikati za srbskimi hoteli se mi ni ljubilo, zlasti še, ker je prihod v Srbijo združen z nekaterimi težkočami; tudi je duševni užitek večji, če dospeš v Belgrad po Donavi, kakor pa če pridriš po železnici.

Z e m u n (Semlin) je mesto s 13.000 prebivalci. Le-ti so skoraj izključno Nemci in Srbi.